25/02/2021

“Πώς καλεί ο Χριστός;”

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

«Ακολούθει μοι», «έρχου και ίδε», απευθύνουν σαν κάλεσμα ο Κύριος και οι μαθητές Του. Και δεν αφορά μόνο σε όσους βρίσκονται έξω και μακριά από την Εκκλησία. Αφορά σε όλους μας. Αλλά με ποιους τρόπους μάς καλεί ο Κύριος;

Πρώτα-πρώτα καλεί απ’ ευθείας ο Ίδιος, όπως κάλεσε με το «Ακολούθει μοι» τον απόστολο Πέτρο ή τον ευαγγελιστή Ματθαίο-Λευΐ που καθόταν στο τελωνείο του (Λουκ. 5.27)· ή όπως κάλεσε τον αρχιτελώνη Ζακχαίο με το «Σπεύσας κατάβηθι» από τη συκομορέα (Λουκ. 19.5).

Και οι δυό τελώνες, και ο Ματθαίος που σηκώθηκε πάραυτα από το τελωνείο του και το εγκατέλειψε οριστικά αδιαφορώντας για τις συνέπειες και κυρώσεις, και ο Ζακχαίος μόλις κατέβηκε από το δένδρο (Λουκ. 19.6) Τον δέχθηκαν στο σπίτι τους ολόθυμα. Ο Ματθαίος μάλιστα «εποίησε δοχήν μεγάλην... και ην όχλος τελωνών πολύς και άλλων» (Λουκ. 5.28-29).

Ο Θεός καλεί αμέσως και μέσω επίσης οπτασιών. Έτσι τοποθετήθηκε ο κολοσσιαίος Μωυσής επί κεφαλής τού περιουσίου λαού. Ποίμαινε τα πρόβατα του πεθερού του κάπου στο Σινά – εκεί που υψώνεται σήμερα η Μονή της Αγίας Αικατερίνης – όταν του παρουσιάσθηκε άγγελος Κυρίου με φλόγα μέσα από μια βάτο (υπάρχει έως τώρα)! «Και βλέπει ότι η βάτος καίγεται με φωτιά, η δε βάτος

δεν κατακαιγόταν [και δεν αποτεφρωνόταν].

Είπε δε ο Μωυσής: “Θα πάω να δω το όραμα το μεγάλο τούτο, που δεν κατακαίγεται η βάτος”. Μόλις είδε ο Κύριος ότι πλησιάζει να δει, τον κάλεσε από τη βάτο λέγοντας: “Μωυσή, Μωυσή”. Εκείνος είπε: “Τι είναι”; Αυτός δε είπε: “Μη προσεγγίσεις εδώ. Λύσε το υπόδημα από τα πόδια σου· γιατί ο τόπος που συ έχεις σταθεί είναι γη αγία». Κατόπιν του ανέθεσε την αρχηγία των Εβραίων και τον επιφόρτισε να τους απελευθερώσει, να τους βγάλει από την Αίγυπτο και να τους οδηγήσει στη γη Χαναάν (Έξ. 3.1-4.17).

Το ίδιο με άμεση κλήση μεταστράφηκε ο πρώην χαλεπός και σφοδρός διώκτης Φαρισαίος Παύλος (Πρ. 9.1-18· Φιλ. 3.5), ο μετέπειτα κορυφαίος απόστολος. Έτσι μεταστράφηκε ο ειδωλολάτρης στρατηλάτης Πλακίδας, ο μετέπειτα μεγαλομάρτυς Ευστάθιος, τον οποίο γιορτάσαμε πριν από ελάχιστες ημέρες, στις 20 Σεπτεμβρίου.

Ο τελευταίος χάρις στις καλωσύνες που έκανε αντίκρυσε στη διάρκεια κυνηγιού ένα λαμπερό σταυρό ν’ ακτινοβολεί ανάμεσα στα κέρατα μιας ελαφίνας, άκουσε δε συνάμα τον Εσταυρωμένο να τον καλεί να βαπτισθεί. Υπάκουσε και έγινε χριστιανός.

Εφεξής τόσο η ζωή του ίδιου όσο και της οικογένειάς του άλλαξε άρδην. Μετά από θλίψεις αφόρητες και γεγονότα αφάνταστα ξαναπόλαυσε δάφνες εγκόσμιας δόξας για να καταλήξει στην αιματηρή μαρτυρία του Σωτήρα και να στεφθεί πια με το αμάραντο στεφάνι της αγιότητος.

Εκτός από τις άμεσες κλήσεις και πριν φθάσουμε στις έμμεσες, δηλαδή μέσω ανθρώπων, υπάρχουν και οι… αμεσοέμμεσες! Τέτοια ήταν η κλήση του αγίου Λογγίνου, του εκατόνταρχου που τηρούσε τον Σταυρό, και του οποίου τη μνήμη θα τελέσουμε τον επόμενο μήνα (16 Οκτωβρίου).

Εξεπλάγη που, αντίθετα με ό,τι συνέβαινε σε όλους τους σταυρωμένους, ο Λυτρωτής παρέδωσε το πνεύμα ακμαίος, όπως τεκμηρίωσε η δυνατή κραυγή Του «Πάτερ, εις χείρας σου παρατίθεμαι το πνεύμα μου» (Λουκ. 23.46). Επιπλέον φοβήθηκε από τα φυσικά-υπερφυσικά που διαδραματίσθηκαν και σημάδεψαν εκείνη την παγκοσμίου επιπέδου τραγική ώρα, το σκοτάδι δηλαδή και τον σεισμό που άνοιξε τα μνήματα και ανέδωσε νεκρούς (Ματθ. 27.51-53). Σαν αποτέλεσμα δέχθηκε και ομολόγησε ότι «αληθώς ο άνθρωπος ούτος υιός ην Θεού» (Μάρκ. 15.39). Την δια βίου πια ομολογία του επισφράγισε με το αίμα του· τελειώθηκε μαρτυρικά.

Όσα υπέπεσαν στην αντίληψή του και τον συνέσεισαν με σεισμό πολλών ρίχτερ,

υπέπεσαν και στην αντίληψη των Φαρισαίων, που όμως απάντησαν αδιάφορα και ψυχρά «όχι» στην κλήση του Θεού. Τα ίδια συνεπώς αίτια προκάλεσαν αντίθετα φαινόμενα, ναι και όχι. Άρα ο καθοριστικός παράγοντας είναι η καλή ή κακή προαίρεση· δεν φταίει η κλήση.

Στην προκειμένη περίπτωση είχαμε και κάτι ενδιάμεσο: «Πάντες οι συμπαραγενόμενοι όχλοι επί την θεωρίαν ταύτην, θεωρούντες τα γενόμενα, τύπτοντες εαυτών τα στήθη υπέστρεφον» (Λουκ. 23.48). Παροδική και άστατη η μετάνοιά τους. Θα ξεθύμανε γρήγορα, εφόσον πουθενά αργότερα δεν απαντάται κάποια σχετική νύξη στην Καινή Διαθήκη. Το «ναι» τους ήταν ημιμετρικά ασταθές και εφήμερο…

Ο κρεμασμένος ωστόσο στα δεξιά ληστής! Άρπαξε την εμμεσοάμεση πρόσκληση για τον Παράδεισο και μπήκε πρώτος μέσα (Λουκ. 23.42-43). Το παράδειγμά του φρυκτωρεί από το ύψος του σταυρού του.

Άλλοτε ο Κύριος καλεί με όργανά Του ανθρώπους. Κάλεσε δια του Ηλία τον Ελισσαίο. «Και αυτός όργωνε με βόδια – δώδεκα ζεύγη βοδιών ήσαν μπροστά του, και αυτός [εργαζόταν με ένα] ανάμεσα στα δώδεκα – και πήγε [ο Ηλίας] προς αυτόν και έριξε πάνω του την προβιά του. Και εγκατέλειψε ο Ελισσαίος τα βόδια και έτρεξε με λαχτάρα πίσω από τον Ηλία και είπε: “Θα καταφιλήσω τον πατέρα μου και θ’ ακολουθήσω πίσω σου”… Και επέστρεψε πίσω του και πήρε τα ζευγάρια των βοδιών και τα έσφαξε και τα έψησε [ανάβοντας φωτιά] με τα σκεύη των βοδιών [τα ξύλινα άροτρα κλπ.] και έδωσε στον λαό και έφαγαν. Και σηκώθηκε και πορεύθηκε πίσω από τον Ηλία» (Γ’ Βασ. 19.19-21).

Ο Φίλιππος κάλεσε τον Ναθαναήλ και στη συνέχεια και ο Ναθαναήλ αναδείχθηκε απόστολος και καλούσε τους ανθρώπους για «λογαριασμό» του Χριστού. Όλοι οι απόστολοι είχαν επωμισθεί την ειδική ευθύνη να ευαγγελίζονται τη σωτηρία και να πείθουν τους λαούς να την ασπασθούν. Μετά από τούτους το έργο τους συνεχίζουν οι διάδοχοί τους κληρικοί και οι λοιποί αρμόδιοι, μα και όλοι οι πιστοί.

Στη συνειδητή κλήση προς τον Χριστό παρατηρούμε ότι καλούν και άνθρωποι που δεν έχουν άμεση ευθύνη, δεν είναι κληρικοί ή θεολόγοι. Ναι μεν είναι δυνατό η γνωριμία με έναν ιερωμένο ν’ αποτελέσει σταθμό στη ζωή σου, αλλά και πόσες φορές ένας απλός λαϊκός ενδέχεται να γίνει στόμα Θεού! Η επαφή και η σύνδεση με φωτισμένο πιστό, που εξωτερικά ίσως δεν παρουσιάζει κάτι το ξεχωριστό, είναι πιθανό να μεταβληθεί σε κλήση ζωηρότατη, εκκωφαντική!

Ο συγκεκριμένος δε άνθρωπος δεν αποκλείεται να βρεθεί όχι μόνο μέσα στον ναό ή σε τόπους θεάρεστης φιλανθρωπίας, μα και εκεί που δεν το περιμένεις: δίπλα

σου συνταξιδιώτης στον σιδηρόδρομο ή στο λεωφορείο, ή στο δωμάτιο του νοσοκομείου που χρειάσθηκε να νοσηλευθείς, ή μέσα στο κατάστημα που ψωνίζεις, ή συνεργάτης σου στη δουλειά σου, ή γείτονάς σου.

Ο σωστός και άρτιος χριστιανός ποτέ δεν νιώθει αυτάρκης, ποτέ δεν περιορίζει το παν στα στενά ατομιστικά πλαίσια, ποτέ δεν σκέφτεται αυτάρεσκα και φίλαυτα και φιλοράθυμα «Ακολουθώ εγώ τον Χριστό; Όλα καλά! Δεν μου χρειάζεται τίποτε περισσότερο». Ο πλήρης χριστιανός αντανακλά εικόνες του Ουρανού.

Στον Ουρανό γίνεται χαρά «ενώπιον των αγγέλων του Θεού επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι», οπότε αυτός ανάβει λύχνο, την όλη του διαγωγή και βιοτή, και κατά την παραβολή ψάχνει την χαμένη δραχμή (Λουκ. 15.8-10). Είναι εκ των πραγμάτων απόστολος ιεραπόστολος, και ας μην έχει ειδικό χρίσμα.

Άλλοτε τέλος ο Χριστός καλεί πιο πλάγια με τρόπους και περιστατικά που επιφανειακά ίσως φαίνονται «απρόσωπα» και ουδέτερα. Ενδέχεται δηλαδή να σε τραντάξει μεν υπαρξιακά ένα αφυπνιστικό κήρυγμα ή ένα νόημα από τη λατρεία, που σαν χρυσό καρφάκι θα μπηχθεί στον νου σου, στην καρδιά σου, μα ενδέχεται να σου ανοίξει τα μάτια ένα βιβλίο που θα πέσει «τυχαία» στα χέρια σου.

Ακόμη ενδέχεται να σου αλλάξει γραμμή πλεύσεως κατά εκατόν ογδόντα μοίρες μια δυσκολία στον στίβο της ζωής· μια επαγγελματική αντιξοότητα· μια οικονομική δυσχέρεια· μια αρρώστεια· ενας θάνατος· ένα οικογενειακό πρόβλημα· ένα τέλος πάντων σκληρό συναπάντημα, που θα γίνει ξυπνητήρι για σένα προσωπικά, ή μια κοινή, μαζική δοκιμασία, φυσική καταστροφή και αναστάτωση, μήνυμα και κλήση προς πολλούς παραλήπτες.

Επίσης πρόσκληση μπορεί να γίνει και ένα ευφρόσυνο γεγονός, καίτοι σπανιότερα ακούμε και διακρίνουμε την άνωθεν φωνή μέσα στην ξέφρενη, θορυβώδη χαρά – οι εννέα από τους δέκα θεραπευμένους λεπρούς μέσα στην αγαλλίαση τους ξέχασαν τον ευεργέτη τους (Λουκ. 17.12-18).

Όπως και αν έχει η υπόθεση, πλείστα όσα αναμοχλεύουν τον εαυτό μας και τις τοποθετήσεις μας. Ποικίλες είναι οι μυστικές ηλιαχτίδες της Χάριτος που μας φωτίζουν και βλέπουμε με άλλο πρίσμα, πρωτόγνωρα, πράγματα και καταστάσεις κοινότυπες και τετριμμένες, άχρωμες μέχρι χθες.

Δεν είμαστε ικανοί να προδικάσουμε ποια θα είναι η Γεννησαρέτ του άλλου, η συκομορέα του, το τελωνείο του. Ο Κύριος ενεργεί και καλεί με μύριες παραλλαγές-επίνοιές Του.

Ιερομόναχος Ιουστίνος

πηγή: inpantanassis.blogspot.com